

La Lala i la Lola

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

Si un dia plujós us fixeu en l'aigua que regalima pel vidre d'una finestra, serieu capaços de distingir entre dues gotes? Doncs això és el que li passava a tot aquell que coneixia a la Lola i la Lala; o la Lala i la Lola, perquè ningú aconseguia saber mai qui era una i quina l'altra.

Les dues germanes eren tan idèntiques que ni els seus pares aconseguien distingir-les. Per això, quan en cridaven una, sempre apareixien les dues amb els mateixos rissos recollits sota un llaç vermell, el seu somriure de dents desordenades i aquell mateix caminar sorollós.

A la Lola i la Lala els agradava molt estar juntes. Coincidien en tot, i quan una tenia ganes de jugar a firetes, l'altre considerava que era el millor joc del món; i si l'altra volia fer un puzle, l'una creia que era una idea estupenda. Així era fàcil divertir-se, i compartien tantes coses, que sovint els agradava presumir de com s'assemblaven.

“Segur que una és més golafre que l’altre”, els deien. Però les dues demostraven que podien cruspir-se una dotzena de llaminadures amb el mateix delit.

“Una deu ser més llesta que l’altre”. Però aleshores resolien una complicada operació matemàtica alhora.

“M’hi jugo el coll que una de les dues és més orgullosa que l’altra”. Però ai, d’allò també anaven servides per igual. I així va començar la trista història de la Lala i la Lola.

Els anys van passar, i de la Lala i la Lola poca gent se’n recorda. Hi ha qui diu que la Lala en va fer una de molt grossa, però també hi ha qui creu que va ser la Lola. El cert és que ningú sap com ni per què, però tot d’una les germanes van deixar de parlar-se, i ara són dues velles rondinaires i malcarades que gairebé mai surten de casa. La Lola viu a la part dreta de la plaça del poble i la Lala, a l’esquerra. Ningú recorda quant fa que cap de les dues no creua la plaça, i cadascuna fa vida a la seva banda per no haver de creuar-se amb l’altra. Fins i tot avui, que és el dia en que s’encenen les llums de l’arbre de Nadal que presideix el centre de la plaça, elles observen les llums des dels seus balcons, per evitar trobar-se.

Sort que la gent del poble és amable i sempre hi ha algú que les visita i els duu unes neules o uns torrons. La Lola i la Lala agraeixen la companyia, però tothom acaba marxant amb les seves famílies i elles tornen a quedar-se soles. La Lola menja un torró asseguda al sofà del menjador i la Lala rossega una neula a la cuina. Les dues estosseguen perquè tenen el coll delicat però estan tan lluny que ja no es senten. Després recullen, tanquen els porticons de les finestres i se’n van al llit sabent que aviat serà Nadal i hauran de passar-lo soles.

Però aquesta nit la llum de l’arbre de la plaça es cola per la persiana del balcó de la Lola i la desperta. Què bonic és veure l’arbre il·luminat en la foscor. Però més bonic deu veure’s des de baix enlairant-se cap al cel. La Lola torna a ficar-se al llit, però s’ha desvetllat i decideix baixar a veure l’arbre, ara que la plaça està buida.

Abrigada amb bufanda i guants, arrossega els seus peus cansats fins al centre de la plaça. Sí que és cert que l'arbre es veu bonic, tan gran i majestuós. Però fa una mica de vent i una de les boles que el decoren, es desprèn de la branca i surt rodolant. La Lola intenta agafar-la però la bola s'escapa fins l'altre costat de la plaça. Seguint un impuls, la Lola li va al darrera i tot d'una s'adona que s'ha aturat davant la porta de la seva germana. Quants anys fa que no hi entra?

Masses, pensa. Potser avui...? Però no! On s'ha vist? Després d'allò que va passar, que vingui ella.

La Lola agafa la bola, arrufa el nas i desfà el camí. Però quan es posa de puntetes per tornar a posar la bola a l'arbre, sent un estossec i descobreix a l'altre costat de les fulles la seva germana que està penjant una garlanda. Sembla que aquesta nit s'han despertat les dues i, com que s'assemblen tant, les dues han volgut baixar a veure l'arbre.

Fa molt que no es trobaven però no els costa reconèixer-se. El mateix cabell rinxolat i blanc, les mateixes dents desordenades i un caminar que ara fa un soroll diferent al arrossegar-se. Tot d'una somriuen veient que han envellit ben bé igual, però continuen assemblant-se en tossuderia i cap de les dues és capaç de fer un pas per saludar-se. La Lola empeny els peus cap a casa i la Lala gira cua cap al seu portal. Però mentre fan camí, les dues intenten fer memòria de quan fa que no es parlen. Què era allò tan important que va fer que es distanciessin i deixessin de relacionar-se? Per més que busquen en els seus records cansats, ni una ni l'altre és capaç de recordar què els va molestar tant. I quina ràbia els fa no poder trobar una resposta. Tanta, que cap de les dues està disposada a renunciar-hi i, sense pensar-s'ho dues vegades, les dues es giren i pregunten.

—Escolta, tu saps...?

Però el cert és que cap de les dues recorda ni el com ni el per què. I de què serveix estar enfadat quan ni tan sols recordes el motiu?

Si no fossis tan orgullosa, pensen alhora. Però cap de les dues no diu res perquè veient-se tan iguals comprenen que és precisament això el que les ha allunyat tot aquest temps. Ni una ni l'altra han sabut cedir, perquè sempre han tingut el mateix orgull. Un orgull d'aquell que et fa tossut i que et tanca en el teu món. Un món que se'ls ha quedat massa petit. Però com que s'assemblen tant, les dues senten la mateixa pena al pit. I com que a cap de les dues els agrada estar tan tristes, i com que ja n'estan igual de tipes, les dues es giren alhora.

— Vols venir a casa?

Però cap de les dues contesta perquè les dues tossen. I després somriuen. I s'expliquen allò del mal de coll i recorden quan la mare els feia herbes. I una diu que en té i l'altre diu que li queden neules, i les dues creuen que fa massa fred i decideixen entrar a casa. A la teva o la meva?

Hi ha qui diu que aquella nit va veure les dues germanes passejant juntes per la plaça. Hi ha qui afirma que van entrar a casa la Lala, i d'altres que van anar a casa la Lola. Però el cert és que, després d'aquella nit, sempre van tornar a estar juntes. Però això era fàcil, perquè les dues van prometre que no tornarien a separar-se. I com que en tossuderia i orgull s'assemblaven tant, res ni ningú no les va fer canviar mai d'idea.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital